

Από την ποίηση της Κατοχής

ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

Ὁ γκιώνης στὴν Ἀκρόπολι μοιρολογάει καὶ κλαίει
Καὶ μιὰ φωνὴ ἀπ' τὰ μάρμαρα περήφανη τοῦ λέει :
—Μὴν κλαῖς, πικρὲ τραγουδιστὴ καὶ δὲν θὰ γίνω σκλάβο
Στοῦ χρόνου τὸ ξετύλιγμα καὶ στοῦ καιροῦ τὸ διάβα,
Ὅσοι σκλαβιὲς κι' ἂν γνώρισα, ὅσους ἐχθροὺς κι' ἂν εἶδα
Ἐγερνα σκλάβο ἀπὸ βραδὺς καὶ ξύπναγα Ἑλληνίδα.

ΑΓΡΥΠΝΙΑ

Πῶς εἶν' ἡ ζωὴ, γεμάτη σκοτάδια,
Οἱ αὐγὲς εἶναι νύχτες, ἀτέλειωτα βράδια.
Χτυπᾷ τὸ ρολοῖ
Καὶ ὁ ἦχος του μοιάζει πικρὸ μοιρολόϊ.

Ἄργος στρατοκόπος, θλιμμένος καὶ μόνος
Στὸ τέλος τοῦ δρόμου. Τί πίκρα, τί πόνος !
Ὁ ἀγέρας ποὺ πνέει
Βογγᾷ στὰ κλειστὰ παραθύρια καὶ κλαίει.

Κι' ὁ κόσμος σκληρός, ἡ ἀγάπη μαχαῖρι
Τοῦ μαύρου Ἡρώδη τὸ χέρι
Στὸ αἷμα τους πνίγει παιδιὰ καὶ μαγνάδες.
Ἐγέμισ' ἡ πλάσι φονιάδες.

Δειλὸ εἶν' τὸ φῶς καὶ σὲ λίγο θὰ σβύση.
Σημαίνει ἡ καμπάνα
Κι' ἀπέξω ἀπὸ κάποιο φτωχὸ ἐρμοκλήσι,
Ἀπλώνει τὸ χέρι, ἡ ἀγάπη ζητιάνα.

ΒΡΑΔΥΑΖΕΙ

Είναι μαύρη ή ψυχή μου, σαν βαθύ μεσονύχτι,
Πότε - πότε τής ρίχτει
Μιάν άχτίδα χλωμή,

Ένα φώς πού διαβαίνει, ένα φώς πού περνάει,
Μιά στιγμή τή φωτάει.
Μιά μονάχα στιγμή.

Κι' ή Αύγουλα χαράζει.
Σαν ή νύχτα περνάη, σαν γλυκά ξημερώνη,
Στή ψυχή μου νυχτώνει,
Στήν καρδιά μου βραδυάζει.

ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ;

Πού είναι, ω κόσμε, ή ήθικη ανώτερη ζωή σου,
Τί έγιναν οι σκέψεις σου, τὰ αισθήματα, οι παλμοί σου,
Οι ρίμες,
Οι τέχνες σου, οι έπιστήμες ;

Η αγάπη πού τραγούδαγες, τὸ δάκρυ σου, ή συμπόνια ;
Όλα τὰ πῆρες, τὰ κανες μπαροῦτι και κανόνια.
Εἶς' έπιστήμων, στρατηγός, τεχνίτης, λογοτέχνης,
Άλλά βρωμᾶς και ζέχνεις !

Τί νὰ τὸ κάνης πού έγινες μεγάλος και σοφός,
Εἶς' ένας κόσμος μαχαιρᾶς, ένας φονιάς μέσα στὸ φῶς.
Βλέπω τή γῆ π' έγέμισε φονιάδες και μαχαίρια
Και βλέπω και τὸν οὐρανό, με τὰ χρυοᾶ του άστέρια.
Και λέω : Για συλλογίσου !
Έτούτη ή γῆ είναι Κόλασι, με σκέπη Παραδείσου...